

Aneta Arkuszewska

**REFERENDARZ SĄDOWY NIE JEST UPRAWNIONY
DO ROZPOZNAWANIA SKARG NA CZYNNOŚCI KOMORNIKA
(ART. 767 K.P.C.)**

Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z 26 czerwca 2014 r. III CZP 30/14
(Lex Polonica nr 8532895)

Stan faktyczny

Komentowaną uchwałą Sąd Najwyższy odpowiedział na zagadnienie prawne przedstawione przez Sąd Rejonowy w K. postanowieniem z 7 lutego 2014 r.: „Czy referendarz sądowy w sądzie rejonowym jest uprawniony do orzekania w postępowaniu egzekucyjnym w sprawach ze skargi na czynność komornika?”.

Zagadnienie prawne powstało w związku z wydaniem przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w K. 25 października 2013 r. postanowienia, którym oddalił skargę dłużnika P.N. na czynność komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w K. polegającą na zajęciu wynagrodzenia za pracę dłużnika na zaspokojenie długu stwierdzonego nakazem zapłaty Sądu Rejonowego w E. z 9 sierpnia 1999 r. zaopatrzonym w klauzulę wykonalności postanowieniem tego Sądu z 6 września 1999 r. Sąd Rejonowy w K., rozpoznając skargę na wskazane postanowienie referendarza sądowego, powziął poważne wątpliwości, którym dał wyraz w przedstawionym Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnieniu prawnym przytoczonym na wstępie. Jest to stan prawny na dzień 30 listopada 2015 r.

Stanowisko Sądu Najwyższego

Sąd Najwyższy uznał, iż „referendarz sądowy nie jest uprawniony do rozpoznawania skarg na czynności komornika (art. 767 k.p.c.¹)”. W uzasadnieniu

¹ Ustawa z 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2014 r., poz. 101 ze zm.)

wskazał – powołując się na doktrynę – że wprowadzenie art. 767^{3a} k.p.c. koryguje dotychczasową wadliwość polegającą na uregulowaniu dopuszczalności skargi na orzeczenie referendarza sądowego wydane w postępowaniu egzekucyjnym w przepisach o procesie, mimo że przepisy o środkach zaskarżenia w postępowaniu egzekucyjnym były umiejscowione w części trzeciej Kodeksu (art. 767 i n. k.p.c.), i stanowi przepis ogólny regulujący odrębności postępowania skargowego w postępowaniu egzekucyjnym, nie będąc przepisem upoważniającym referendarza sądowego do rozpoznawania skarg na czynności komornika. Zaznaczył, iż zgodnie z art. 47¹ k.p.c. referendarz sądowy może wykonywać czynności w postępowaniu cywilnym w wypadkach wskazanych w ustawie, przy czym w zakresie powierzonych mu czynności ma kompetencje sądu, chyba że ustawa stanowi inaczej, a ustawodawca określił w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego czynności, do wykonywania których jest upoważniony referendarz sądowy. Przykładowo wskazał na art. 108 § 1, art. 123 § 2, art. 130⁵, art. 144 § 4, art. 235 § 2, art. 364 § 2, art. 505²² § 2 i art. 509¹, a w postępowaniu egzekucyjnym na art. 773 § 1¹, art. 781 § 1¹, art. 795⁶ § 2, art. 795⁸ oraz art. 920² k.p.c. Sąd Najwyższy stwierdził, iż w żadnym z przepisów tego Kodeksu nie upoważniono referendarza sądowego do rozpoznawania skarg na czynności komornika, podkreślając, że właśnie ze względu na regułę wyrażoną w art. 47¹ k.p.c., zgodnie z którą referendarz sądowy może wykonywać jedynie czynności w wypadkach wskazanych w ustawie, przepis kompetencyjny powinien określać te czynności w sposób wyraźny i niebudzący wątpliwości. Stąd też z samej tylko lokalizacji art. 767^{3a} k.p.c. bezpośrednio po art. 767 k.p.c. – co sugerował Sąd Rejonowy – nie można wyprowadzać wniosku o upoważnieniu referendarza sądowego do rozpoznawania skarg na czynności komornika.

Samo stanowisko Sądu Najwyższego zasługuje na akceptację, należy jednak pogłębić jego rozważania o dodatkowe argumenty.

Kompetencje referendarza sądowego w postępowaniu egzekucyjnym

Instytucja referendarza sądowego w Polsce znana była na gruncie ustawy z 20 czerwca 1985 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych². Referendarz sądowy był wyższym urzędnikiem sądowym, któremu powierzono czynności administracyjne oraz czynności z zakresu nadzoru nad pracą sekretariatów sądowych. Brak kompetencji merytorycznych uzasadniał niższe wymagania kwalifikacyjne stawiane kandydatom na ten urząd. Referendarzem sądowym mogła zostać osoba, która posiadała jedynie pięcioletnią praktykę na stanowisku sekre-

² Ustawa z 20 czerwca 1985 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. nr 31, poz. 137).

tarza sądowego. Dopiero ustawa z 21 sierpnia 1997 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, Kodeksu postępowania cywilnego, ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz ustawy o prokuraturze³ stworzyła nową instytucję o zupełnie innym zakresie uprawnień, zapożyczając tylko nazwę już uprzednio funkcjonującą. Na mocy tej ustawy referendarzowi sądowemu powierzono jedynie wykonywanie określonych czynności w postępowaniu cywilnym, a konkretnie sprawy związane z prowadzeniem ksiąg wieczystych i rejestrów sądowych, które wcześniej zastrzeżone były do wyłącznej właściwości sądów.

Stopniowo rozszerzano zakres uprawnień referendarzy sądowych w postępowaniu cywilnym licznymi nowelizacjami:

- ustawą z 22 grudnia 2005 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych⁴,
- ustawą z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych⁵,
- ustawą z 16 listopada 2006 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw⁶,
- ustawą z 24 sierpnia 2007 r. o zmianie ustawy – Prawo o notariacie oraz niektórych innych ustaw⁷,
- ustawą z 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw⁸,
- ustawą z 9 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw⁹,
- ustawą z 3 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy o państwowej kompensacie przysługującej ofiarom niektórych przestępstw umyślnych¹⁰,
- ustawą z 16 września 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw¹¹.

Podstawę ustrojową działalności orzeczniczej referendarzy sądowych stanowi art. 147 § 1 p.u.s.p.¹² Zgodnie z tym przepisem w sądach rejonowych i okręgowych są zatrudnieni referendarze sądowi do wykonywania określonych w ustawach czynności należących do sądów w zakresie ochrony prawnej. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w uchwale z 8 grudnia 2005 r.¹³, norma ta w sposób wyraźny pozwala na powierzenie referendarzom wykonywania czynności sądowych tylko w zakresie wskaza-

³ Dz.U. nr 117, poz. 752.

⁴ Dz.U. nr 13, poz. 98.

⁵ Dz.U. nr 167, poz. 1398 ze zm.

⁶ Dz.U. nr 235, poz. 1699.

⁷ Dz.U. nr 181, poz. 1287.

⁸ Dz.U. nr 234, poz. 1571.

⁹ Dz.U. nr 26, poz. 156.

¹⁰ Dz.U. nr 79, poz. 665.

¹¹ Dz.U. nr 233 poz. 1381.

¹² Dz.U. z 2013r., poz. 427 ze zm.

¹³ Uchwała SN z 8 grudnia 2005 r., sygn. III CZP 108/2005, OSNC 2006/11 poz. 181.

nym w ustawie, a z uwagi na ustrojowy jej charakter należy interpretować ją ściśle. Potwierdzeniem tej zasady na gruncie Kodeksu postępowania cywilnego (a zarazem normą kompetencyjną) jest treść art. 47¹ k.p.c., według którego referendarz sądowy może wykonywać czynności w postępowaniu cywilnym w wypadkach wskazanych w ustawie, posiadając w tym zakresie kompetencje sądu.

Artykuł 47¹ k.p.c. zastrzega więc, że uprawnienia referendarza sądowego muszą być wyraźnie określone w danym przepisie rangi ustawowej. W nauce przyjmuje się, iż kompetencji referendarza sądowego nie można w żaden sposób domniemywać, wywodzić w drodze analogii¹⁴ albo wykładni rozszerzającej innych przepisów przyznających uprawnienia temuż organowi (*exceptiones non sunt extendae*), ale i ich zawężyć¹⁵. T. Żyznowski wskazuje, że Kodeks postępowania cywilnego posługuje się szeroko przedmiotową kategorią spraw, które mogą być powierzone referendarzowi sądowemu, jak i metodą upoważnienia tego organu do dokonywania konkretnych czynności procesowych wymienionych w ustawie¹⁶. Natomiast K. Markiewicz wskazuje, iż poza sporem jest, że aby referendarz mógł dokonać czynności, musi mieć podstawę prawną, gdyż podobnie jak sąd jest organem działającym na podstawie prawa (art. 7 Konstytucji RP). Nie oznacza to jednak, że ustawa musi wprost określać tę kompetencję, gdyż wniosek taki może być wynikiem pogłębionej analizy prawnej¹⁷, jednak w zasadzie poprzez odszukanie podstawy prawnej upoważniającej referendarza sądowego do wykonywania danych czynności. Oznacza to, iż każda czynność, którą wykonuje referendarz sądowy, musi mieć oparcie w wyraźnym przepisie prawnym, co odnosi się również do czynności wykonywanych przez niego w postępowaniu klauzulowym i egzekucyjnym.

Pierwsze czynności, które w postępowaniu egzekucyjnym (a konkretnie klauzulowym) przyznał ustawodawca referendarzowi sądowemu, zostały wprowadzone na mocy ustawy z 16 listopada 2006 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (art. 781 § 1⁷ k.p.c.), następnie zaś ustawą z 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (art. 795⁶ § 2, 795⁸ § 2 k.p.c.). W ramach dalszego poszerzenia zakresu uprawnień referendarza sądowego ustawa z 16 września 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw przyznała referendarzowi wykonywanie kolejnych czynności w postępowaniu egzekucyjnym

¹⁴ W praktyce jednak referendarze wykonują pewne czynności, nie mając wprost przyznanych im przez ustawodawcę kompetencji, np. poprzez wnioskowanie *a maiori ad minus* – w zakresie rektyfikacji orzeczeń przez nich wydawanych.

¹⁵ I. Kunicki [w:] *Kodeks postępowania cywilnego*, t. I: *Komentarz do art. 1–729*, red. A. Górra-Błaszczkowska, Warszawa 2013, kom. do art. 47¹.

¹⁶ T. Żyznowski [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, t. I, red. H. Dolecki, T. Wiśniewski, Warszawa 2013, s. 203.

¹⁷ K. Markiewicz, *Uprawnienie referendarza do szczegółowego wyliczenia kosztów sądowych (art. 108 § 1 KPC w zw. z art. 113 KUSC)*, MoP 2012, nr 7, s. 386 – rozważania autora dotyczyły analizy przepisów w zakresie szczegółowego wyliczenia przez referendarza kosztów sądowych.

(art. 773 § 1¹, 773² § 1, 920² k.p.c.). Znowelizowane przepisy, które delegują na referendarza sądowego możliwość wykonywania nowych uprawnień w postępowaniu egzekucyjnym, nie upoważniają go do rozstrzygania w zakresie skargi na czynności komornika. I jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy (ale i doktryna), z samej lokalizacji przepisu art. 767^{3a} k.p.c. nie można wyprowadzać wniosku o upoważnieniu referendarza sądowego to podejmowania takich czynności¹⁸.

Przepis art. 767^{3a} k.p.c. został wprowadzony na mocy ustawy z 16 września 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, stając się samodzielną podstawą do wnoszenia skargi w postępowaniu egzekucyjnym. W nauce prawa podkreśla się, że wprowadzenie art. 767^{3a} k.p.c. koryguje dotychczasową wadliwość polegającą na uregulowaniu dopuszczalności skargi na orzeczenie referendarza sądowego wydane w postępowaniu egzekucyjnym w przepisach o procesie, mimo że przepisy o środkach zaskarżenia w postępowaniu egzekucyjnym były umiejscowione w części trzeciej Kodeksu (art. 767 i n. k.p.c.). Artykuł 767^{3a} k.p.c. jest przy tym uważany za przepis ogólny regulujący odrębności postępowania skargowego w postępowaniu egzekucyjnym, a nie za przepis upoważniający referendarza sądowego do rozpoznawania skarg na czynności komornika. Przepis ten normuje dopuszczalność i skutek zaskarżenia postanowień referendarza sądowego w postępowaniu egzekucyjnym oraz specyficzną funkcję, jaką ustawodawca nadał sądowi kontrolującemu skargę¹⁹, ale w żaden sposób nie upoważnia referendarza sądowego do rozpoznawania skarg na czynności komornika.

Skarga na czynności i zaniechania przez komornika dokonania czynności w postępowaniu egzekucyjnym

Przyznany referendarzowi sądowemu zakres uprawnień oraz fakt, iż brak w nich kompetencji tegoż organu do rozpoznawania skarg na czynności komornika stał się punktem wyjścia rozważań Sądu Najwyższego w przedmiotowej sprawie i legł u podstaw wydania głosowanej uchwały. Wydaje się jednak, iż Sąd Najwyższy spojrział zbyt wąsko na dane zagadnienie, nie dokonując analizy pozostałych przepisów, w tym głównie dotyczących *stricte* skargi na czynności i zaniechania dokonania czynności przez komornika sądowego.

Przepisy art. 767–767³ k.p.c. regulują zagadnienie nadzoru judykacyjnego nad czynnościami oraz zaniechaniem dokonania czynności przez komornika w postępowaniu egzekucyjnym, tj. skargę określaną ogólnie jako „skarga na czynności komornika sądowego”.

¹⁸ Podobnie A. Adamczuk [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, red. M. Manowska, Warszawa 2013, s. 1361.

¹⁹ Analogiczna funkcja sądu przyjęta jest w art. 398²³ § 2 k.p.c.

Artykuł 767 § 1 k.p.c. określa właściwość rzeczową (oraz miejscową) sądu rozpoznającego skargę. Zgodnie z brzemieniem wskazanego przepisu: „Na czynności komornika przysługuje skarga do sądu rejonowego, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Dotyczy to także zaniechania przez komornika dokonania czynności. Do rozpoznania skargi na czynności komornika właściwy jest sąd, przy którym działa komornik. Jeżeli do prowadzenia egzekucji został wybrany komornik poza właściwością ogólną, skargę rozpoznaje sąd, który byłby właściwy według ogólnych zasad”.

Z przepisu wyraźnie wynika, iż sądem właściwym rzeczowo do rozpoznania skargi na czynności komornika jest sąd rejonowy. Przepis nie przewiduje możliwości jej rozpoznania przez referendarza sądowego, czego wyraźnie wymaga norma art. 47¹ k.p.c., zgodnie z którą referendarz sądowy może wykonywać czynności w postępowaniu cywilnym (a więc również egzekucyjnym) w tych sytuacjach, które wymienia ustawa (np. w treści art. 123 § 2, 130³, 144 § 4, 364 § 2, 505²² § 2, 509¹ k.p.c.). Jak już wskazano wyżej, interpretacja rozszerzająca jego uprawnień jest niedopuszczalna. Tak więc skoro ustawodawca wyraźnie wskazał jako organ uprawniony do rozpoznania skargi na czynności komornika jedynie sąd rejonowy, który orzeka w określonym składzie, nie jest dopuszczalne przyjęcie, iż kompetencje takie zostały przyznane innemu organowi sądowemu, np. referendarzowi sądowemu²⁰. Poza tym przyjęcie możliwości rozpoznania skargi na czynności komornika przez referendarza sądowego oznaczałoby, że może on również rozstrzygać w przedmiocie skargi na postanowienie komornika o ukaraniu grzywną (art. 768 k.p.c.), której rozpoznanie wymaga obligatoryjnie przeprowadzenia rozprawy. W literaturze zgodnie przyjmuje się, iż referendarz sądowy nie może orzekać na rozprawie, pomimo iż takie ograniczenie przewidziane jest jedynie w postępowaniu rejestrowym oraz spadkowym (art. 509¹ § 2 i 3 k.p.c.). Może natomiast orzekać na posiedzeniu jawnym niebędącym rozprawą. Tak więc skoro referendarz sądowy nie może wyznaczyć i prowadzić rozprawy, nie mógłby rozpoznać skargi na postanowienie komornika w przedmiocie ukarania grzywną, co doprowadziłoby do inwersji i potrzeby wyraźnego uregulowania poprzez wyłączenie możliwości rozpoznawania przez referendarza sądowego takiej skargi.

Pozostałe argumenty przeciwko rozpoznawaniu przez referendarza sądowego skarg na czynności komornika

Referendarz sądowy na gruncie obowiązujących przepisów prawnych nie ma uprawnień do autokontroli własnego rozstrzygnięcia po wniesieniu skargi na

²⁰ Por. M. Brulińska [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne. Komentarz*, red. J. Gołaczyński, Lex 2012, komentarz do art. 767^{3a}.

jego orzeczenie²¹. Odmiennego zdania jest A. Maziarz-Charuza²², która uważa, że na gruncie obecnego brzmienia Kodeksu jest to dopuszczalne, dokonując analizy przepisów o zażaleniu w sytuacji, gdy sąd rozpoznaje skargę jako sąd II instancji. Autorka twierdzi, że względy ekonomii procesowej uzasadniają stosowanie w tym wypadku art. 395 § 2 k.p.c., a więc możliwości przychylenia się przez referendarza do skargi i nieprzesyłania akt sądowi.

Jednak skoro skargę wnosi się bezpośrednio do sądu, a nie do sądu za pośrednictwem referendarza sądowego, oraz z uwagi na brak wyraźnej normy prawnej umożliwiającej takie działanie referendarza sądowego trudno zaakceptować pogląd autorki²³. Dla analizowanego zagadnienia ma to o tyle istotne znaczenie, że skoro referendarz sądowy nie został wyposażony w możliwość weryfikacji własnych decyzji na skutek wniesionej skargi na swoje orzeczenie, to tym bardziej nie powinien kontrolować czynności innych organów sądowych, jak np. komornika, który – co istotne – może sam we własnym zakresie skargę uwzględnić, zawiadamiając sąd i skarżącego oraz zainteresowanych, których uwzględnienie skargi dotyczy (art. 767 § 4 zd. 3 k.p.c.).

Poza tym argumentem przeciwko rozpoznawaniu skarg na czynności komornika przez referendarza sądowego jest fakt, iż możliwość taka – bez wyraźnej normy prawnej zezwalającej na to referendarzowi sądowemu – naruszałaby zasadę równości określoną w art. 32 Konstytucji RP, gdyż dochodziłoby do różnicowania obywateli, dzieląc ich na dwie grupy: tych, których skarga na czynności komornika rozpatrywana jest w ramach dwóch instancji sądowych – w pierwszej orzeka sąd, od którego postanowienia przysługuje zażalenie do sądu II instancji – oraz tych, których analogiczna skarga rozpatrywana jest tylko w ramach jednej instancji sądowej kontrolującej orzeczenie referendarza sądowego, który działa już jako sąd II instancji. Jak stwierdził Trybunał Konstytucyjny, „zasada równości oznacza, że wszystkie podmioty charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną (relewantną) powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących”²⁴. Jeżeli prawodawca różnicuje podmioty prawa, które charakteryzują się wspólną cechą istotną, to wprowadza odstępstwo od zasady równości. Takie odstępstwo nie musi jednak oznaczać naruszenia art. 32 Konstytucji. Jest ono dopuszczalne, jeżeli zostały spełnione następujące warunki: 1) kryterium różnicowania pozostaje w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji; 2) waga interesu, któremu różnicowanie ma służyć, pozostaje

²¹ Co istotne, nawet komornik został wyposażony w możliwość uwzględnienia skargi na swoje czynności, zawiadamiając tylko o tym sąd rejonowy (art. 767 § 4 zd. 2 k.p.c.).

²² A. Maziarz-Charuza, *Skarga na orzeczenie referendarza sądowego po nowelizacji z dnia 2 marca 2006 r.*, „Przegląd Sejmowy” 2007, nr 10, s. 136.

²³ Ze względu na ekonomię procesową wydaje się, iż celowe byłoby uregulowanie tej kwestii właśnie w tym kierunku.

²⁴ Zob. wyrok TK z 5 listopada 1997 r., sygn. K. 22/97, OTK ZU 1997/3–4, poz. 41.

w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku wprowadzonego zróżnicowania; 3) kryterium różnicowania pozostaje w związku z innymi wartościami, zasadami czy normami konstytucyjnymi uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych²⁵. W obecnym stanie prawnym ustawodawca nie wprowadził rozwiązania polegającego na przydzieleniu tej samej kompetencji (rozpoznawania skarg na czynności komorników) dwóm różnym organom, stąd też interpretacja uprawnień referendarza sądowego oparta wyłącznie na kwestii ulokowania przepisów o skardze na orzeczenie referendarza sądowego bezpośrednio pod skargą na czynności komornika byłaby za daleko idąca i nieuprawniona, jednocześnie naruszając koronną zasadę równości obywateli wobec prawa.

Bibliografia

- Adamczuk A. [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, red. M. Manowska, Warszawa 2013.
- Brułińska M. [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne. Komentarz*, red. J. Gołaczyński, Lex 2012.
- Kunicki I. [w:] *Kodeks postępowania cywilnego*, t. I: *Komentarz do art. 1–729*, red. A. Góra-Błaszcykowska, Warszawa 2013.
- Markiewicz K., *Uprawnienie referendarza do szczegółowego wyliczenia kosztów sądowych (art. 108 § 1 KPC w zw. z art. 113 KUSC)*, MoP 2012, nr 7.
- Maziarz-Charuza A., *Skarga na orzeczenie referendarza sądowego po nowelizacji z dnia 2 marca 2006r.*, „Przegląd Sejmowy” 2007, nr 10.
- Żyznowski T. [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, t. I, red. H. Dolecki, T. Wiśniewski, Warszawa 2013.

Streszczenie

Głosowaną uchwałą Sąd Najwyższy orzekł, iż referendarz sądowy nie jest uprawniony do rozpoznawania skarg na czynności komornika (art. 767 k.p.c.). W uzasadnieniu SN wskazał, iż w żadnym z przepisów k.p.c. nie upoważniono referendarza sądowego do rozpoznawania skarg na czynności komornika, a wniosku takiego nie można wyciągnąć z samej tylko lokalizacji art. 767^{3a} k.p.c. bezpośrednio po art. 767 k.p.c. W głosie pogłębiono rozważania SN poprzez omówienie kompetencji referendarza sądowego w postępowaniu egzekucyjnym oraz przedstawienie samej skargi na czynności i zaniechania przez komornika dokonania czynności w postępowaniu egzekucyjnym oraz organu uprawnionego do jej rozpoznania. Przedstawiono również inne argumenty potwierdzające zasadność wydanej uchwały, wskazując możliwość naruszenia zasady równości obywateli wobec prawa oraz brak możliwości dokonania przez referendarza sądowego autokontroli własnego rozstrzygnięcia po wniesieniu skargi na jego orzeczenie, co tym samym wyklucza możliwość kontrolowania przez niego czynności innych organów sądowych.

Słowa kluczowe: referendarz sądowy, komornik, skarga, postępowanie egzekucyjne, zasada równości, rozprawa.

²⁵ Wyrok TK z 1 grudnia 2008 r., sygn. P. 54/2007, OTK ZU 2008/10A, poz. 171.

THE COURT STATED THAT THE JUDICIAL OFFICER IS NOT ENTITLED TO HEAR COMPLAINTS AGAINST THE ACTS OF THE COURT EXECUTIVE OFFICER (ARTICLE 767 OF THE CODE OF CIVIL PROCEDURE). GLOSS TO THE SUPREME COURT RESOLUTION OF 26 JUNE 2014

Summary

The subject of this paper is the analysis of the resolution of the Supreme Court of 26 June 2014, in which the Court stated that the judicial officer is not entitled to hear complaints against the acts of the court executive officer (Article 767 of the Code of Civil Procedure). As ground for its judgment, the Court ruled that none of the provisions of the Code of Civil Procedure entitle the judicial officer to hear complaints against the acts of the court executive officer and such a power cannot be drawn only from the fact that the Article 7673 is located directly after the Article 767 of the Code. The gloss deepens the Supreme Court deliberations by discussing competences of the judicial officer in the enforcement proceedings and presenting the institution of the complaint against the acts and omissions of the court executive officer. It also presents other arguments confirming the validity of the discussed resolution, indicating the possibility of infringement of the principle of legal equivalence of citizens as well as the lack of capability of the judicial officer to perform control over his own decisions after they were appealed against, which also excludes the possibility of controlling actions of other judicial authorities.

Keywords: the judicial officer, the executive officer, complaint, enforcement proceedings, principle of equality, court session.